Mijn werk Marjolijn Mandersloot

Knuffel geeft geen krimp

Marjolijn Mandersloot (1959) neemt deze week deel aan de Realisme Beurs in Amsterdam. Ze maakt aandoenlijk ogende beelden van mensen en dieren die net iets anders zijn dan ze lijken.

Marjolijn Mandersloot in haar atelier Foto Peter Cox

'Op de Realisme Beurs laat ik mijn beeldengroep *Witte Pakken* zien, drie figuren in witte overalls die speurend naar de grond kijken. Ze zijn zestig centimeter hoog en zien er heel kwetsbaar uit, alsof ze van papier gemaakt zijn. Maar zodra je ze oppakt, blijken het bronzen beelden van twintig kilo te zijn. Met dat verrassingselement speel ik in al mijn werken. Als uitgangspunt dienen heel onnozele materialen, zoals vuilniszakken of stukken schuimrubber of leer, die ik vervolgens afgiet in aluminium of brons. Wat zacht en knuffelig lijkt, is in werkelijkheid keihard. Wat teer oogt, blijkt loeizwaar. Om die verwarring is het mij te doen.

„Bij de Bijlmerramp in 1992 zag ik ze voor het eerst op tv, die witte pakken. Sindsdien zijn ze nooit meer weggeweest uit het nieuws. Steeds weer zie je ze opdraven, bij branden, bij liquidaties. *Witte Pakken* is een beeldengroep die heel goed past op een beurs als deze. Daar lijkt het net of die figuren forensisch onderzoek aan het doen zijn op een plaats delict. Zodra je deze sculpturen op de vloer zet, krijgt de ruimte een bijzondere lading. Je gaat automatisch mee zoeken naar wat het dan precies is waar zij naar aan het speuren zijn.

„Het zijn lege pakken, maar doordat de houdingen heel levensecht zijn, geloof je daadwerkelijk dat er iemand in zit. Ik heb gekozen voor de meest typerende houdingen van mensen die op zoek zijn naar iets: met de handen op de knieën leunend, of met de armen over elkaar geslagen. Het mooiste is het als de beelden een beetje afgewend staan van de toeschouwer, zodat je pas in tweede instantie ziet dat hun gezichten ontbreken. Dan ontstaat er opnieuw dat moment van vervreemding.

„Een ander beeld dat ik op de beurs laat zien is *Stargazer*, een beer in een net wat te ruimzittend vel, die omhoog kijkt naar het publiek. Die heb ik gemaakt van schuimrubber en vervolgens in brons afgegoten. Hij doet mij denken aan een kind dat zich verkleed heeft in een veel te groot kostuum, of aan een astronaut in een ruimtepak. Je hebt het idee dat je hem zo zou kunnen indeuken, maar als je hem aanraakt geeft hij geen krimp.

„Bij mijn beelden van dieren ben ik altijd op zoek naar iets menselijks. Ik geef ze menselijke trekjes mee – herkenbare eigenschappen als onschuld, onnozelheid of onbevangenheid. De *Hunks*, drie gorilla's van schapenvacht die ruim twee meter hoog zijn, zijn ook echt behoorlijk macho. En *Badgast*, een leeuwenkop die een handdoekje om zijn nek draagt dat gemaakt is van leer, heeft wel wat weg van een bokser of een bodybuilder.

„Wat ik belangrijk vind, is dat mijn beelden tot de verbeelding spreken. Dat iedereen er weer iets anders in ziet. En er misschien wel iets van zichzelf in herkent."

SANDRA SMALLENBURG

› Realisme 11. T/m 16 jan in de Passenger Terminal, Piet Heinkade 27, Amsterdam. Dagelijks 11-19u. Inl: www.realismeamsterdam.com
Werk van Marjolijn Mandersloot is ook t/m 9 febr te zien op de groepstentoonstelling 'Beelden in beeld' in de Jan van Hoof Galerie, Vughterweg 58-60, Den Bosch. Inl: www.janvanhoofgalerie.nl